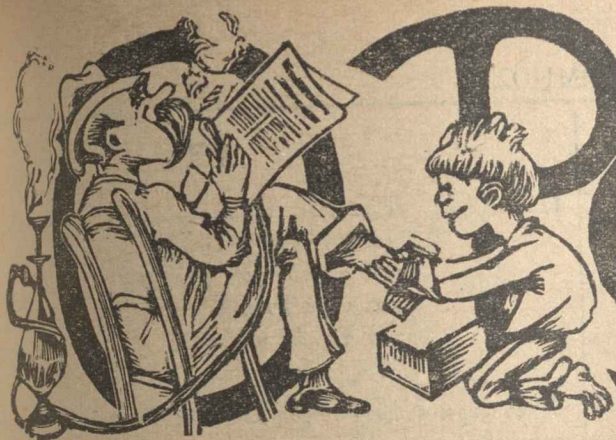

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κ' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Μηνὸς Γενάρη δεκαεπτά,
βοή μεγάλη μὲς' στὸν ντουναῖ.

Χίλια κ' ἑνῆκα δέκατρία,
δραῖσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Χίλια διακόσα δύο καὶ σπράντα,
καὶ' στὴν Σταμποῦλ ἀνέλπιστα συμβάντα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Τὸ θυμᾶσαι ποῦχε πέσει
τοῦ Σεφκέτ Πασσᾶ τὸ φέσι;
Τὸ θυμᾶσαι...

Τώρα πάλι
πολυδοῦστε προβάλλει,
καὶ τὸν κόσμον δαιμονίζει
καὶ τὸν Αἴμον συγκλονίζει.

Τὸ θυμᾶσαι, Περικλῆ, ποῦ' μάχουμε μιὰ μέρα
τὸν Σεφκέτ Πασσᾶ τὸν' θέρισε χολέρα,
κ' εἶπαμε: θεὸς' σ' ἔσχερε στὸν κακομοῖρην;
Τὸ θυμᾶσαι...

Τοῦτον τώρα τὸν ἔκαναν Βεζύρη;
κ' ἐσυγκινήθη κόσμος, Ἀνατολὴ καὶ Ἑυρώπη,
καὶ τῆς φτωχῆς Εἰρήνης πᾶνε χαμέν' οἱ κόποι.

Μήτε τῶν Νεοτούρκων ξεχνῶ τὸ Κομητάτο,
πύρρε καὶ Ἑυρωπαίους καὶ Τούρκους ἄνω κάτω,
ποῦκανε καὶ Βουλῆ,
καὶ Σύνταγμα καὶ νόμο,
κ' ἔλεγαν πολλοὶ
πῶς' μπῆκε σ' ἕνα δρόμο.

Θυμᾶσαι, βρέ φαφούτη,
ποῦ' πίστευαν καὶ τοῦτοι,
ποῦ' πίστευαν κ' ἐκεῖνοι,
ὅτι κ' ὁ Τουρκαλᾶς
μὲ νόμους καὶ Βουλᾶς
τρέ ντιστεγκέ θά γίνη;

Κ' ἔλεγες, Φασουλῆ,
ὅτι μὲ τὴν Βουλῆ
θὰ πάρη καὶ ἄνθρωπιά,
καὶ δὲν θὰ σφάζη πιά,
μήτε θὰ πυρπολῇ.

Τὸ θυμᾶσαι, βρέ, ποῦ' λέγαμε κ' ἐμεῖς οἱ δὲοι χαῖροι
πῶς σίγουρα θὰ λείψουνε καὶ Κοῦρδοι καὶ Λαῖοι,
καὶ θὰ δεσπύσῃ πανταχοῦ δικαιοσύνη πρώτη
κ' ἐμπράγματος ἰσότης;

Θυμᾶσαι τοῦ Συντάγματος τὰ τόσ' ἀγριοκάτσικα
μὲ πόσῃ γενναιότητα
κ' ἀληθινὴν ἰσότητα
ρίχτηκανε' στὰ πλάτσικα;

Θυμᾶσαι, Περικλέτο μου, τοὺς Συνταγματολόγους,
τοὺς κατὰ πάντ' ἀψόγους,
πῶς δὲν ἀφῆκαν μπὶρ παρᾶ
καὶ' στὸν Χαμίτ τὸν φουκαρᾶ,
καὶ τὴν καυμένη τὴν φεσοῦ τὴν ἔφεραν σὲ χάλιχα,
κ' ἔχασε μὲ τὸ Σύνταγμα ταῦγά καὶ τὰ πασχάλια;

Θυμᾶσαι τὰ παληόσκυλα τὰ Συνταγματικά
μὲ πόσα κατετρόμαξαν τὸν κόσμον ξαφνικά,
θυμᾶσαι πῶς τὰ φόβητρα τῆς οἰκουμένης ὅλης
εἰς ἐξορίαν ἔστειλαν καὶ τὰ σκυλιὰ τῆς Πόλης,
γιατὶ κ' αὐτὰ τὰ κόκκαλα, γιατί καὶ τὰ ποφάγια
τᾶθελαν οἱ Νεότουρκοι γιὰ γλείψιμο, κανάγια;

Θυμᾶσαι τοῦ Συντάγματος ἐκείνους τοὺς μαριόλους,
ποῦ βάλθηκαν' στ' ἀληθινὰ νὰ τοὺς τουρκέψουν ὅλους;
Θυμᾶσαι ποῦθελαν κ' ἐμᾶς
μὲ φέσι, βρέ μισκίνη,
καὶ τὸ βρακὶ τῆς Φατουμάς
σημαία μας νὰ γίνη;

Θυμᾶσαι κάζα περισσά,
κ' ἐκεῖναις πῆς ἡμέραις,
ποῦ τόσαις τοῦ Σεφκέτ Πασσᾶ
μᾶς' τρόμαξαν φοβέραις;

Ἄμμ' θυμᾶσαι, βρέ μαγκούφη,
πῶς ἐκεῖνο τοῦ τὸ φέσι
τῶχαν κάνει κλωτσοσκοῦφι,
κ' εἶχε δυνατὰ ξεπέσει;

Ἐλαιοπὸν αὐτὸ καὶ πάλι
παντοδύναμο προβάλλει,

καί βρυχάται καί γκαρίζει,
καί ξανά μᾶς φοβερίζει.

Μία φέσα τρομερά
ξανθαίνει, μανιφέστο,
καί μέ τοῦτο πᾶν ἄ ρέστο
τὸν Κιζιλή τὸν φουκαρά.

Τί μεγάλη γεγονότα!...
τῆς ἀμάκας τὸ σινάφι,
τῶν Δυνάμεων τὴν νότα
'στὴν πατοῦνα του τὴν γράφει.

Πέφτουν 'στὰ σκουπίδια νότες,
κι' ὅλοι μένουν κεχηνότες,
ἀλχάζουν Οὐλεμάδες.

Κι' ὁ Σεφκέτ σκοπεύει πάλι
'στὸν περίπατο νὰ βγάλῃ
τῆς περιφημίας 'Αρμάδες.

Κόρακας τριγύρω κρώζει, κλαίει μαύρη κουκουβάγια,
ἐρχεται φωτιά γεμάτο
τῶν ληστῶν τὸ Κομητάτο
νὰ ριχτῇ 'στὰ τελευταῖα τῆς Τουρκίας ἀποφάγια.

Τί χαρά, τί πανηγύρι
μέ τὸν νέο τὸν Βεζύρη,
ποῦ πολέμου δίνει τόνο.

Βλέπω πρῶτο 'στὸ χορὸ
τὸν 'Εμδερ τὸν τρομερό,
τοῦ Ναζήμ τὸν δολοφόνο.

*Εκεῖνος τοῦ Συντάγματος ὁ μέγας πρωτεργάτης
καί πρωτεπαναστάτης.

Σὲ τοῦτον τὸν παλληκαρά, σὲ τοῦτον τὸν φονέα,
τὰ κλέη τῆς γειτόνισσας ἀφείλονται τὰ νέα.

*Εκεῖνος ἐδεσκέωνε πῶς δὲν θὰ κηλιδώσῃ
τῶν Μουσουλμάνων τὴν τιμὴ,
μὰ πάντοτε θὰ πολεμῇ,
κι' οὔτε τὴν Τριπολίτιδα 'στοὺς Ἰταλοὺς θὰ δώσῃ.
Τοιαῦτα διασάλπιζε 'στῆς Πύλης τὸ Ντιβάνι,
ἀλλ' ἔπειτα τὴν ἔδωσε... τί διάβολο νὰ κάνῃ.

Καί τώρα πάλιν ἐρχεται μέ θράσος εὐτολμίας
νὰ σώσῃ τὴν ἀίδιον τιμὴν τῆς ἀτιμίας
μαζί μέ τὸν Σεφκέτ Πασσά, μαζί μέ τὸν Μαχμούτη,
κι' ὅλοι τοῦ λένιχαῖρ-ὀλά, μωρὲ τιμὴ καί τούτη.

Τιμὴ τρανὴ λωποδυτῶν,
τιμὴ τρανὴ πυρπολητῶν,
τιμὴ τρανὴ φονέων.

Τιμὴ μὴ τζόγια, μὴ μπιζοῦ,
τιμὴ τοῦ Κούρδου, τοῦ Λαζοῦ,
τιμὴ καί τῶν γονέων.

Τιμὴ μεγάλη τοῦ Μπεκὴρ καί τοῦ Κερὴμ 'Αγᾶ,
τιμὴ κλεινῶν χαμᾶλῶν καί καθενὸς φραγᾶ,
τιμὴ, καυμένη Περικλή, ποῦ δὲν τὴν κάνουν ζάφτι,
ποῦ κακὸ χρόνο νᾶχουνε χίλιαι φορὰς μέ δαύτη.

B.

Π.—

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
μέ τὸν νέο τὸν Βεζύρη,
ποῦ τὸ σύμπαν πολεμεῖ,
καί τοὺς Τούρκους ἐξεγείρει
γιά τὴν ἀτιμὴν τιμὴ.

*Εκεῖ πέρα 'στὴν Τσατάλτσα τῆς Τουρκίας τὰ παλληκάρια
τσακωθῆκαν μεταξύ τῶν κι ἔγιναν μαλλιά κουβάρια.

Μάχοντ' ἐκεῖ πέρα Τούρκοι
νέοι, μετὰ παλαιῶν,
καί βρωμοῦν τριγύρω δοῦρκοι.
Συνταγμάτων εὐκλειῶν.

Κι' ὁ μέγας Ταλαάτ, ἄλλο πᾶστρικό κουμάσι,
'στὴν Τσατάλτσα μὴ καὶ δὴ τρέχει νὰ τοὺς συμβιάσῃ.

Νεοτουρκισμὸς φρενήρης,
ἀρεϊμάνιος, ξιφήρης,
ἀνεμπίστως τώρα πάλι
'σήκωσε 'ψηλὰ κεφάλι.

*Ο Σεφκέτ ὁ Στρατηλάτης,
ποῦναι τρόμος καί φοδέρα,
μὰ καί ποῦρος διπλωμάτης.

Μὲ τὴν φέσα του 'στὸ χέρι
ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
γιά λεφτὰ τὴν περιφέρει.

Ρίξετε, φωνάζει, μέσα
'στὴν περιδοξή μου φέσα
δ, τι προαιεῖσθε τώρα.

Λυπηθῆτε τὴν Τουρκιά,
ποῦ φραγε κατραπακιά
καί πολλὴ τὴν δέρνει ψώρα.

Σὰν προστατάι καί σὰν φίλοι
κάνετε, παιδιὰ, νισάφι...
τὸν Σεφκέτ καί ποῖος δὲν τρέμει;

Βοηθήσετε τὴν Πύλη,
ποῦ τὰ χάλια τῆς δὲν γράφει
μήτε κι' Οὐλεμὰ καλέμι.

Ξαναδῶστε μου παράδες
ἐσεῖς Φράγκοι, μασκαράδες,
ποῦ παλούκωμα σᾶς πρέπει.

Δώστε μου νὰ πολεμήσω,
καί μέ τούτους νὰ γεμίσω
κάθε Νεοτούρκου τσέπη.

Μὴ παράδες λυπηθῆτε,
τὸν Βεζύρη βοηθεῖτε,
ποῦ χει μέσα του φωτιά.

Καί συνάρσει τοῦ Μαχμούτη
μέσα 'στῆς Τουρκίας τὰ πλούτη
ξανακάνετε βουτιά.

*Ο Φασουλῆς ποδοπατῶν
τὸ φεσοφόρον ἐρπετόν.

*Εμπρός πάλι 'στὴν Τσατάλτσα,
Μουσουλμάνοι, κοῦτσι, κοῦτσι,
μέ τὴν τρύπια μας τὴν κάλτσα,
μέ τὸ τρύπιο μας παπούτσι.

Πόλεμος, φωτιά, γιανκίνι,
ποῦ μέ τροῦμπες νὰ μὴ σβύνῃ.
'Απαραίτητος ἀνάγκη
ὁ Σεφκέτ νὰ πολεμῇ...
δῶστε μου παράδες, Φράγκοι,
γιά τῶν Τούρκων τὴν τιμὴ.

Ρίξετε παρὰ σέ τούτη
τὴν φεσάρα τοῦ Μαχμούτη,
νὰ κερδίσετε καί σεις, καί νὰ μάχεται χορτάτο
τοῦ Σεφκέτ τὸ Κομητάτο.

Ρίξετε μέσ' στὴ φεσάρα
γιά νὰ κάνωμε κασσάρα,
καί νὰ μ' ἔβῃ 'στὸ Βελιγράδι, καί νὰ μ' ἔβῃ 'στὸ Μαυροβούνι,
καί τοῦ γέρου τοῦ Νικητὰ νὰ χαιδέψω τὸ πηγούνι.

Λίραις δώστε στρογγυλαῖς,
κι' ἄς σᾶς λείπουν συμβουλαῖς,
κι' ἄς σᾶς λείπουν γιατροσόφια.

*Ὁχλὸν καί σοῦλε,
νὰ φομάρω νυχτὶ
'στὴν Ἀθήνα καί 'στὴ Σόφια.

Δώστε μας παράδες, Φράγκοι,
νὰ τοὺς πάρωμε φαλάγγι,
καί τὸν Γκέσωφ νὰ σαρώσω,
μὰ κι' ἐκεῖνον τὸν Λευτέρη
'στὸ κυνήγι νὰ τὸν στρώσω
μέ τὸν νάργιλέ 'στὸ χέρι.

Νὰ καί τούτου, νὰ κι' ἐκεῖνου,
θρέμμα τῆς Ἡμισελήνου
ἐπαθα σελήνησμο.

Δώστε 'στὸν τσελεπή,
καί νὰ φέρῃ χάλασμο
τοῦ ντουνιά κι' ἀνατροπή.

Δώστε χαζινὲ γεμάτο
'στοῦ Σεφκέτ τὸ Κομητάτο,
καί σὲ μίαν ἐβδομάδα
νὰ σᾶς κάνω τὴν Ἀρμάδα
νὰ μ' ἔβῃ νὰ βομβαρδίσῃ
καί τὴ Σύρα καί τὴν Δύσι.

Αὐτὰ λέει κι' ἄλλα τέτοια
ὁ Βεζύρης ὁ πολὺς,
ποῦ τὸν τρέμουν τὰ Ντοβλέτια
Δύσεως κι' Ἀνατολῆς.

Τέτοια λείει και βροντᾷ
 με πολεμικὸ σεβντᾶ,
 κι' ἀκονίζει τὸ σπαθί του γιὰ νὰ θύσῃ κι' ἀπολέσῃ,
 κι' ἐξαλλοὶ φωνάζουν ὅλοι
 κι' ἐδῶ πέρα κι' στὴν Πόλι:
 μία μία, δύο δύο, τρεῖς καὶ τοῦ Σεφκέτ τὸ φέσι.

Ἀν' ῥωτᾷς, βρὲ συμπολίτη,
 καὶ γιὰ τὸν φτωχὸ Χαμίτη,
 ποῦ πολὺ τὸν ἔγαποῦσα.

Ἀπὸ μιὰ πηγὴ μεγάλη
 ἔμαθα καὶ τώρα πάλι
 πῶς τὸν ἔχουν γιὰ τὴν Προῦσσα.

Ἄλλ' ἔσως νὰ μεταφερθῇ καὶ στὸ γνωστὸν Ἰόνιον
 καὶ ν' ἀποστείλουν τὸν Ἐμβέρ νὰ τὸν ποτίσῃ κώνειον.

Γ'.

Φ.—Νεότουρκοι χορεύουν εἰς τῆς φεσοῦς τὸ πτώμα,
 καὶ τρώπαια κραυγάζουν,
 καὶ λυσσασμένοι βιάζονται
 ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα.

Αὐτὸ τὸ Κομητάτο
 τρώει τὸ Καλιφάτο.
 Αὐτὸ ξανασαρώνει
 τοὺς θησαυροὺς τοῦ κράτους,
 καὶ δάνεια σκαρώνει
 με Γερμανοὺς φιλτάτους.

Γι' αὐτῶν τῶν Νεοτούρκων τὴν μαύρη συμμορία,
 ὅπου τοῦ Καλιφάτου τοῦ γίνηκε τσιμποῦρι,
 νομίζω πῶς τῆς πρέπει μιὰ μόνη τιμωρία,
 κάθε πρωτὶ νὰ τρώῃ πέντε φτυσιαῖς στὴ μούρη.

Εἰς τῆς Πατρίδος τὸν βωμὸν τὸ γόνυ πάλιν κλίνων
 διασαλπίζω φλογερός:
 πόλεμος νέος ἱερός,
 ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων.

Λυσσᾷ Νεότουρκος τσολίζας
 με μάτια γουρλωμένα,
 καὶ πέφτουν φύλλα τῆς Ἑλῆας
 ὠχρὰ καὶ μαραμμένα.

Πόλεμος νέος ἱερός καὶ βρόντοι καὶ τριγμοί,
 αὐτὸς ὁ πόλεμος γιὰ μᾶς δὲν ἔπαυσε στιγμῇ.
 Αὐτὸς ὁ πόλεμος γιὰ μᾶς δὲν ἔπαυσε καθόλου,
 μᾶς τὸ φωνάζουν κανονιαῖς Στρατεύματος καὶ Στόλου.

Καὶ μία Δόξα περπατεῖ
 σ' ἐκεῖνο τὸ Μπιζάνι,
 κι' ἀπάνω σὲ βουνὰ ζητεῖ
 θρόνους γιὰ στεφάνι.

Μὰ λόγος δὲν ἀρκεῖ κανεὶς
 πρὸς ὕμνον τῆς ἀνδρείας,
 τῆς ἀφθαστῆς ὑπερμονῆς,
 τῆς τόσης καρτερίας.

Ἐκεῖ πολέμου φοβεροῦ, φρίκης καὶ αἱμάτων δράμα,
 ποῦ στείρεψαν τὰ μάτια μας μετὰ τὸ πολὺ τὸ κλάμμα.
 Π.—Μήτε δακρύων ποταμὸς γιὰ κλάψιμο δὲν φθάνει...
 ἀκόμη χθὲς θυμῇθηκα τὸν Καλλιοντζή τὸν Γιάννη,
 τὸν φίλο, ποῦ τὸν ἔκλαψαν σὰν ἀδελφὸ καρδιαῖς,
 ποῦ τόσαις πέρασσε μ' αὐτὸν στὸ Φάληρο βραδεῖαις.

Ὁ πυρετὸς τὸν ἐφλεγε καὶ ἐκεῖνος στὸ κανόνι
 μ' ἓνα πατρίδος ὄνειρο, μετὰ λαχτάρα μόνη.
 Φ.—Τὸν φίλο τὸν χρυσόκαρδο καὶ ποῖος δὲν τὸν θυμᾶται,
 ποῦ σήμερ' ἀλησμόνητος στὴ Βέρροια κοιμᾶται,
 καὶ βλέπω γύρω μου πολλοὺς, ὅπου τὸν κλαῖν ἀκόμα...
 τέτοιαις καρδιαῖς δὲν ἔπρεπε νὰ λῶνουνε στὸ χῶμα.

Δ'.

Π.—Στὴν Ἡπειρο, στὴν Ἡπειρο πόλεμος νύκτα μέρα...
 ἔμπρός με τᾶστρα τῆς νυκτός, ἔμπρός με τὴν αὐγούλα,
 ἔμπρός νὰ δῶτε βρὲ παιδιὰ, πῶς μάχετ' ἐκεῖ πέρα
 κι' ἡ Κω στακαρσάνι σενα μαζί με τὴν Θυμιούλα.

Φ.—Κι' ἐγὼ τὸ διελάλησα καὶ εἶπα πῶς δὲν θὰ γίνη
 κοσμοφιλῆς εἰρήνη,
 πῶς μ' ἓνα κι' ἄλλον Τουρκαλᾷ
 λογαριασμὸ δὲν πιάλει
 καὶ τὴν Εὐρώπῃ περγελᾷ
 κάθε τσιμποῦκ — ὀγλάνης.

Πόλεμος πάλι, βρὲ παιδιὰ, κι' ἐμβατηρίων μέλος,
 ὅμως αὐτὸς ὁ πόλεμος γιὰ μᾶς δὲν εἶχε τέλος.
 Ἐμεῖς πολέμους κάνομε διπλοὺς κι' ἄλλεπαλλήλους
 με τοὺς ἀσπὸνδους μας ἐχθροὺς καὶ τοὺς ἀσπὸνδους φίλους.

Π.—Τῶν διαπραγματεύσεων διακοπὴ τελεία,
 πᾶνε καὶ τὰ τρεχάματα, ποῦ γιναν στὴν Ἀγγλία.
 Κάθε διαπραγματεύσεις τελείως διεκόπη
 καὶ τοῦ Σεφκέτ ὁ φέσαρος τρομάζει τὴν Εὐρώπῃ.

Φ.—Πόλεμος νέος ἱερός, ἀφθόνως αἷμα ρεῖ,
 τίποτα δὲν ὠφέλησε καὶ ὁ φίλος μας ὁ Γκρέυ.
 Ἀπὸ τὴν Λόντρα τῶκοψαν κουμποῦρ οἱ Τουρκαλάδες,
 μὰ τῶστριψαν καὶ οἱ Σύμμαχοι... κρίμα καὶ στῆς βελᾶδης
 καὶ στὰ μεγάλα γεύματα τῶν Λόρδων τῆς Ἀγγλίας,
 καὶ στὰς συνδιασκέψεις των καὶ τὰς συνομιλίας.

Οἱ Σύμμαχοί μας ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα,
 καὶ ὁ Βενιζέλος κατ' αὐτὰς μᾶς ἔρχετ' ἐδῶ πέρα.
 Μόν' ὁ Σκουλούδης γρήγορα δὲν σκέπτεται νὰ φύγῃ
 ἐκάθισε, βρὲ Περικλῆ, στὴ Λόντρα γιὰ κυνήγι.
 Σὰν εἶδε πῶς δὲν ἔφθασε σὲ τέλος ἡ δουλειὰ
 ἐπῆρε τὸν σέρ Ἐδουαρδ καὶ ἐπῆγε γιὰ πουλιὰ.